

- Historia
 - [1977 – 1987](#)
 - [1988 – 1997](#)
 - [1998 – 2002](#)
 - [30 LECIE RADY FSNT NOT W KONINIE](#)

○ [1977 – 1987](#)

Z historii Rady FSNT NOT w Koninie, lata od 1977 do 1987

Wstęp

Wszystko zaczęło się w Paryżu, gdzie w roku 1835 generał Józef Bem założył Towarzystwo Politechniczne Polskie, mające na celu transfer nowoczesnej technologii i fachowców z Europy Zachodniej na ziemie polskie. Z inicjatywy Stanisława Staszica w Księstwie Warszawskim zawiązał się Zespół Pracujących Naukowo Techników Polskich. Przeszło 100 lat później, 12 grudnia 1945 roku w Warszawie odbyło się pierwsze organizacyjne zebranie Naczelnej Organizacji Technicznej.

W opracowaniu znajdziecie Państwo syntetyczną informację o tym, jak powstawał ruch stowarzyszeniowy w Konińskim.

Okres intensywnego rozwoju przemysłu w latach sześćdziesiątych niósł ze sobą wzrost ilości kadry inżynieryjno-technicznej, która w wirze przeobrażeń nie zawsze czuła się dobrze w nowym środowisku. Hotele robotnicze, sublokatorskie mieszkania, brak miejsca rozrywki wypoczynku nie wzbudzały sympatii do Konina. Organizowanie życia kulturalnego i towarzyskiego było zatem pierwszym zadaniem powstających stowarzyszeń.

W 1975 roku, kiedy Konin stał się siedzibą nowoutworzonego województwa, na jego obszarze liczącym 524,8 tys. ha mieszkało 427,6 tys. ludności. Z tej liczby 31,7% mieszkało w miastach. Obecnie województwo konińskie zamieszkuje 479,5 tys. osób. W 18 miastach mieszka 42% ludności. Liczbę czynnych zawodowo szacuje się na 227 tysięcy. Osoby z wyższym wykształceniem stanowią 4,4%, z wykształceniem na poziomie średnim 24,3%, a zasadniczym zawodowym 30,8%.

Województwo konińskie jest regionem rolniczo-przemysłowym. Silną dziedzinę gospodarki stanowi rolnictwo, charakteryzujące się wysokim poziomem zatrudnienia. Produkcja rolnicza województwa stanowi 2% produkcji krajowej i stwarza podstawę rozwoju przetwórstwa rolno-spożywczego. W przemyśle działa

ponad dwa tysiące firm, w tym kilkanaście przedsiębiorstw państwowych. Dominującą rolę odgrywają: górnictwo i energetyka, przemysł metalowy i maszynowy, lekki i budownictwo.

Tam też ulokowała się w większości kadra inżynieryjno-techniczna. Świadoma swej kreatywnej roli i znaczenia rodzimej nauki i techniki w rozwoju współczesnego społeczeństwa i państwa, sumiennie wykonywała i wykonuje zawodowe obowiązki. To właśnie kadra inżynieryjno-techniczna wymieniona została przez Sekretarza Generalnego FSNT NOT Kazimierza Wawrzyniaka jako jeden z najważniejszych polskich atutów w procesie integracji z Europą. W artykule czytamy: polscy inżynierowie potencjałem wiedzy i technicznymi umiejętnościami nie ustępują swoim kolegom z krajów rozwiniętych, a w warunkach porównywalnych stają się w pełni ich równorzędnymi partnerami. Ujawniające się braki ich wiedzy wynikające z przechodzenia na nowy model gospodarki, potrafią szybko i skutecznie uzupełnić. Stwierdzenie to nakłada na nas szczególne zadania ciągłego doskonalenia zawodowego kadry technicznej i kierowniczej, ochrony i promowania jej zawodowych interesów, propagowania i umacniania zasad etyki i społecznie akceptowanych norm.

Oddane Państwu do rąk krótkie opracowanie pokazuje, jak przez dwadzieścia lat zabiegaliśmy w Konińskim o podniesienie znaczenia środowiska technicznego. Wizytówką aktywnego udziału inżynierów i techników jest potencjał materialny i intelektualny kraju, naszego regionu i poszczególnych przedsiębiorstw. Efektem inżynierskiego trudu są również wynalazki oraz nowoczesne rozwiązania projektowo-konstrukcyjne, organizacyjne i technologiczne. Zadbajmy, żeby w przyszłości sami inżynierowie oraz ich techniczne organizacje społeczne, zrzeszone w Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT, miały zdecydowanie większy niż w przeszłości wpływ na ich wykorzystanie.

Potrzeba, pilna potrzeba, prawie natychmiast staje się koniecznością. Ta zaś powinna być motorem szybkich decyzji, szybkich pod warunkiem, że będą przemyślane i trafne. To niełatwe, bo decyzja jest zawsze konsekwencją jakiegoś wyboru i musi mieć swoje uzasadnienie: w aktualnej rzeczywistości, w przekonaniu, w logice.

Zaczęło się w Gosławicach

W połowie lat siedemdziesiątych wiele wskazywało na konieczność powstania w Koninie regionalnej struktury organizującej działające w powiatach konińskim, kolskim, turkowskim i słupeckim stowarzyszenia naukowo-techniczne. Funkcjonowało już ponad 40 kół stowarzyszeniowych, zrzeszających ponad 2300 członków. Na mapie Polski region zaczął wyraźnie zaznaczać swą szczególność przemysłową. Wreszcie w 1975 roku przeprowadzono reformę administracyjną kraju, która doprowadziła do powołania województwa konińskiego.

Ruch naukowo-techniczny ma w Konińskim długą tradycję. Pierwsi w regionie zorganizowali się cukrownicy. Już w 1919 roku sześciu pracowników inżynieryjno-technicznych Cukrowni „Gosławice” powołało Koło Techników Cukrowników. Zajmowali się głównie szkoleniem i upowszechnianiem informacji o osiągnięciach technicznych w cukrownictwie.

Region Koniński — intensywny rozwój

Lata sześćdziesiąte i siedemdziesiąte to intensywne uprzemysławianie regionu konińskiego, rozrasta się głównie sektor paliwowo-energetyczny oraz towarzyszące mu gałęzie przemysłu. Konin z przedwojennego 12-tysięcznego miasteczka urasta do liczącego około 50 tysięcy mieszkańców. W regionie działają dwie kopalnie węgla brunatnego: „Konin” i „Adamów”, obok nich trzy elektrownie: „Konin”, „Pątnów” i „Adamów”. W tym czasie w Koninie wybudowano Hutę Aluminium „Konin” i Fabrykę Urządzeń Górnictwa Odkrywkowego, w Turku Zakłady Przemysłu Jedwabniczego „Miranda”, w Kole Fabrykę Materiałów i Wyrobów Ściernych „Korund” i Zakłady Mięsne „Koło”, a w Słupcy Wytwórnę Konstrukcji Stalowych „Mostostal”. Powstają także przetwórnice produktów rolniczych, między innymi cztery duże mleczarnie: w Koninie, Kole, Turku i Strzałkowie. W połowie lat siedemdziesiątych przemysł dał zatrudnienie prawie 37,5 tys. mieszkańcom, w budownictwie pracowało 6,8 tysiąca ludzi, w handlu 10,5 tysiąca, w transporcie i łącznie 9,5 tysiąca zaś w przetwórstwie rolnym 9,8 tysiąca, słowem około 52 proc. mieszkańców organizującego się wówczas województwa konińskiego utrzymywało się już z produkcji pozarolniczej.

Komisja Koordynacji Kół Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych 1966 — 1975

W roku 1975 w Konińskim działało 48 kół zakładowych stowarzyszeń naukowo-technicznych, skupiających 2372 członków. Statutowa podległość organizacyjna kół była różna. Większość z nich wchodziła w skład oddziałów mających swe siedziby w Poznaniu. Pierwsze próby skoordynowania życia organizacji technicznych konińskich zakładów pracy, podjęte zostały 23 września 1965 roku. Doprowadziły one do powołania w następnym roku Komisji Koordynacyjnej Kół Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych Powiatów Konin-Koło-Turek. Początkowo jej pracami kierował Joachim Grolik, członek Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa w kopalni „Konin”. Po jego wyjeździe z kraju, funkcję koordynatora objął (w 1966 r.) Stefan Włodarczyk, również z SITG.

Po kolejnych wyborach, w 1969 roku, funkcję przewodniczącego Komisji przejął mgr inż. Jerzy Bartecki, członek SITPH Huty Aluminium „Konin”. Sekretarzami Komisji Koordynacyjnej byli: Piotr Kobiak (SEP) w latach 1965--73 i Antoni Kostner — 1973--75. Komisja nie miała osobowości prawnej, działała w oparciu o regulamin zaakceptowany przez stowarzyszenia zgłaszające chęć

współpracy. Siedzibą jej był Klub „Energetyk”, mieszczący się wówczas w Koninie przy ul. Dworcowej 4.

Inicjatywa przeszła w ręce hutników

Utworzenie 1 czerwca 1975 roku województwa konińskiego było katalizatorem przyspieszającym integrację środowisk inżynieryjno-technicznych regionu. Z inicjatywy członków dyrekcji Huty Aluminium „Konin” odbyło się **3 października 1975 roku zebranie założycielskie Komisji Organizacyjnej Oddziału Wojewódzkiego NOT w Koninie**. Wzięli w nim udział przedstawiciele kół zakładowych i terenowych SITPH, SITG, SEP, SIMP, SITR, SITWMB, PZITS, SWP, SITK, SNT ITPS, SGP i STC, którzy utworzyli komisję organizacyjną. Przypomnijmy nazwiska: Jerzy Bartecki (SITPH), Stanisław Filas (SITPH), Władysław Ciapała (SITPH), Edward Brzęczek (SITG), Jakub Dymitrowski (SITG), Zdzisław Rzucidło (SITG), Jan Zboralski (SEP), Piotr Kobiak (SEP), Jan Sobotka (SIMP), Eugeniusz Furs (SIMP), Roman Szwaracki (SITR), Czesław Janicki (SITR), Piotr Prałat (SITR), Roman Lewandowski (SITR), Zenon Siwiński (SITWM), Zbigniew Korzec (PZITB), Wanda Słowińska (PZITS), Maria Zielkowska (SWP), Halina Cieślewicz (SITK), Bolesław Kałek (SITSpoż.), Kazimierz Sośnicki (SGP), Jan Szadkowski (STC) i Grzegorz Cieślak (SITPMS). Komisji przewodniczył dyrektor huty mgr inż. Jerzy Bartecki. Na tymczasową siedzibę biura przeznaczono jedno z pomieszczeń (12 m kw.) Zakładowego Domu Kultury „Hutnik” przy ul. Dworcowej.

Pierwsze oddziały wojewódzkie stowarzyszeń naukowo-technicznych

Najważniejszym zadaniem OW NOT, na początku, było udzielenie pomocy kołom różnych stowarzyszeń w organizacji ich konińskich oddziałów. Dość szybko doszło do powołania m. in. oddziałów wojewódzkich: Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Rolnictwa (SITR — 1975 r.), Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich (SIMP -- 1977 r.), Stowarzyszenia Elektryków Polskich (SEP -- 1977 r.) Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Przemysłu Spożywczego (SITSpoż. — 1978 r.), Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Wodnych i Melioracyjnych (SITWM — 1977 r.), a nieco później Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Komunikacji (SITK — 1978 r.).

Utworzono też 12 specjalistycznych komitetów i komisji problemowych, między innymi do spraw kształtowania i ochrony środowiska, gospodarki energetycznej, gospodarki materiałowej, wyżywienia i rolnictwa, automatycznego przetwarzania danych, doskonalenia kadr technicznych, jakości i nowoczesności wyrobów.

Niezapomniane inicjatywy

W pamięci działaczy ruchu stowarzyszeniowego pozostał między innymi coroczny udział konińskiego środowiska w Wielkopolskich Dniach Jakości, organizowanie współzawodnictwa pod nazwą „Konkurs Jakości Do-Ro”, „Made in Poland”. Dużym echem odbiła się Ogólnopolska Giełda Materiałowo-Maszynowa, dzięki której konińskie firmy upłynniły „niechodliwe” surowce i materiały warte wiele milionów złotych. Wtedy też zaczęto intensywnie myśleć o utylizacji popiołów z Zespołu Elektrowni PAK (z zastosowaniem ich do odkwaszania gleby), o sposobach rekultywacji terenów pokopalnianych oraz ochronie krajobrazu, ochronie powietrza i ograniczania jego zanieczyszczenia. Zorganizowano m. in. konferencję o randze międzynarodowej „Ochrona środowiska wokół huty aluminium”. Powołano też zespół (kierował nim Piotr Kobiak) do budowy w Koninie przekaźnika małej mocy II programu telewizyjnego.

Realizując jedno z podstawowych zadań statutowych: doskonalenie kwalifikacji inżynierów i techników, Oddział organizował kursy języków obcych, kursy mistrzowskie i przygotowujące kandydatów na studia wyższe. Zaczęto również nagradzać twórców. Na pierwszy konkurs w dziedzinie poprawy warunków pracy w roku 1977 napłynęło aż osiem opracowań. O laureatach piszemy w zestawieniu zbiorczym na końcu opracowania.

Oddział Wojewódzki NOT 1978 r.

W roku 1978 funkcjonowało w konińskim 121 kół, w których zrzeszonych było 4338 członków. Działalność organizatorska zaowocowała podjęciem przez Prezydium Rady Głównej NOT uchwały o utworzeniu w Koninie Oddziału Wojewódzkiego NOT (4 października 1977 roku).

Wybieramy władze

I Konferencja Sprawozdawczo-Wyborcza OW NOT odbyła się 26 stycznia 1978 roku. Wiceprezes ZG NOT, dr inż. Lechosław Gruszczyński, dobrze ocenił pracę konińskiego środowiska NOT, jednego z najmłodszych w kraju, podkreślając m. in. dojrzałość działania, trafność inicjatyw i dobry styl pracy.

„*Wielkopolskie Zagłębie*” pisało 5 lutego 1978 r.:

W okresie najintensywniejszej budowy rejon Konina skupiał najwyższą w Polsce liczbę inżynierów i techników w odniesieniu do liczby mieszkańców ogółem. Później prymat odebrały nam inne startujące ośrodki wielkoprzemysłowe, lecz charakter regionu i jego stolicy pozostał ten sam: wśród inteligencji dominują inżynierowie.

Przewodniczącym OW NOT został wybrany delegat SITG -- dyrektor FUGO, Edward Brzęczek. Jego zastępcami zostali Roman Łopata (SITPH) i Jan Wiatrowski (PZITB), zaś sekretarzem Władysław Ciapała (SITPH).

W kwietniu 1978 roku koniński NOT przeprowadził się z gościnnego „Hutnika” do nowej, tymczasowej siedziby przy ul. Mickiewicza 17,..... w której mieści się do dzisiaj.

„Nasz” przekaźnik

W tym też czasie ukończono prace związane z budową przekaźnika telewizyjnego II programu TVP, obejmującego swym zasięgiem miasto i jego okolice. „Notowcy” będący inspiratorami przedsięwzięcia, byli jednocześnie jego społecznymi współwykonawcami i koordynatorami. Przekaznik umieszczono na najwyższym konińskim wieżowcu na V Osiedlu. Najbardziej zaangażowanymi w budowę przekaźnika byli Piotr Kobiak, Marian Strzelec, Józef Puchalski, Władysław Ciapała, Włodzimierz Schlender, Andrzej Józwiak, Eugeniusz Węgliński i Marian Szymczak. Warto dodać, że w centralnym krajowym planie przekaźnik dla Konina miał powstać latach 1982 — 83. W rzeczywistości docelowy przekaźnik, służący całemu regionowi, wybudowano w Zółwieńcu koło Ślesina dopiero w latach dziewięćdziesiątych.

Dalszy postęp jest niemożliwy bez kompleksowej poprawy jakości produkcji, wyższego stopnia organizacji i dalszego doskonalenia oraz opracowywania nowych technologii. We wszystkich tych dziedzinach postęp uzależniany jest w dużym stopniu od skali zaangażowania inżynierów i techników, ich zawodowych umiejętności oraz zdolności organizacyjnych...

-- tak pisali organizatorzy **I Konińskich Dni Techniki, które odbyły się 23 — 28 października 1978 roku**. Konińskie środowisko techniczne zaprezentowało swoje osiągnięcia na 4 konferencjach naukowo-technicznych, 50 odczytach i prelekcjach, 30 wystawach i pokazach. W ramach Dni Techniki zorganizowano I Wojewódzki Sejmik Informatyków (jego niektórzy uczestnicy dzisiaj prowadzą własne firmy, oferując sprzęt, oprogramowanie i inne usługi informatyczne). Zapoczątkowano też wielką debatę nad „Problemami ochrony środowiska naturalnego w województwie konińskim i sposobach ich rozwiązywania”.

Zapoczątkowane w 1978 roku Konińskie Dni Techniki miały przez wiele lat być jednym z najważniejszych działań pokazujących kondycję środowisk inżynierijsko-technicznych i integrujących te środowiska.

Z prof. Bekkerem na Księżyc

II Konińskie Dni Techniki (22 — 27 października 1979 r.) odbyły się pod hasłem „Wynalazczość i racjonalizacja źródłem postępu”. Szczególnie okazałe

osiągnięcia wynalazcze w przemyśle spożywczym prezentowali członkowie SITSpoż. Gościem specjalnym był prof. Mieczysław Bekker, Amerykanin polskiego pochodzenia, wykładowca Uniwersytetu w Michigan, konsultant NASA, Kierownik Instytutu Badawczego General Motors, współtwórca pojazdu księżycowego, którym kosmonauci poruszali się po Księżycu. Profesor 27 lat życia spędził w Koninie.

By nie było posądzeń, że środowisko inżynieryjno-techniczne bardziej myśli o „księżycu” niż „ziemi”, Oddział Wojewódzki w 1980 roku zorganizował pierwsze forum techniki, które ustosunkowało się do głównych założeń planu zagospodarowania przestrzennego Konina do 1995 roku. Gdy się wraca do materiałów z tego forum, aż wierzyć się nie chce, że dzisiaj nadal w Koninie dyskutuje się o prawie tych samych nie rozwiązanych problemach. Tyle, że mamy już 1997 rok.

„Poprawa efektywności gospodarowania” była tematem wiodącym **III Konińskich Dni Techniki**, które odbyły się w dniach 1 — 10 czerwca 1980 r. Spośród ponad 180 imprez, najważniejszą była konferencja naukowo-techniczna „Wykorzystanie surowców mineralnych województwa konińskiego dla potrzeb budownictwa i drogownictwa”. Dużym zainteresowaniem cieszyła się również narada poświęcona rozwiązaniu problemów komunikacyjnych Konina.

Nasz Prezes Wojewoda

Edward Brzęczek pełnił funkcję przewodniczącego OW NOT do 1981 roku, kiedy to powołany został na stanowisko wojewody konińskiego. Do czasu nowych wyborów funkcję prezesa Oddziału Wojewódzkiego NOT powierzono dotychczasowemu wiceprezesowi Romanowi Łopacie. Stan organizacyjny Oddziału poprawiał się z roku na rok. W 1981 r. 143 kołach zakładowych zrzeszonych było 4615 inżynierów i techników. Wzrost ilości członków nie szedł w parze z możliwościami organizacyjnymi. Było nam coraz trudniej.

Nieco inny, skromniejszy charakter miały również **IV Konińskie Dni Techniki** (19 — 24 października 1981 r.). Zorganizowano 45 imprez — głównie staraniem kół stowarzyszeń naukowo-technicznych. „Program wodociągowania wsi” oraz „Konińskie konsultacje komunikacyjne”, to tematy, które cieszyły się największym zainteresowaniem.

Który Kongres?

Nadeszły lata ważnych wydarzeń politycznych w kraju, a wraz z nimi konieczność określenia naszej tożsamości. Wszyscy skupiliśmy się na organizacji **XX (VIII po wojnie) Kongresu Techników Polskich**. Stało się jasne, że organizacja tracić będzie swój masowy charakter. Naszym podstawowym zadaniem była dbałość o doskonalenie fachowej wiedzy i umiejętności, dającej gwarancję przydatności

społecznej, niezależnie od warunków w jakich przyjdzie nam pracować W tym też kierunku zmierzały prace nad nowym Statutem NOT.

W dniach 8 — 10 października 1982 r. — w czasie trwania XX / VIII Kongresu Techników Polskich, odbywały się **V Konińskie Dni Techniki**. W całości skupiliśmy się wówczas na sprawach przyszłości naszej organizacji. Ponad 27 imprez zorganizowanych przez stowarzyszenia to Środowiskowe Spotkania Specjalistów, na których poruszano sprawy udziału inżynierów i techników w przygotowywanych reformach.

Ale nie tylko wydarzenia polityczne wpływały na kształt stowarzyszeń. W sprawozdaniach z tego okresu czytamy, że nowe organizacje techniczne, które powstawały, wkrótce rozwiązywały się z braku zainteresowania inżynierów i techników pracą społeczną.

W mniejszym gronie

Kolejną kadencję Rady Wojewódzkiej NOT rozpoczynaliśmy już w mniejszym gronie, 121 kół skupiało 4 212 członków. Podczas **II Konferencji Sprawozdawczo-Wyborczej** 24 marca 1983 r. Roman Łopata został wybrany przewodniczącym 30-osobowej Rady Oddziału Wojewódzkiego NOT. Jego zastępcami byli: Waław Buciak (SITK), Piotr Kobiak (SEP) i Jan Kumider (SNTITPS), zaś obowiązki sekretarza nadal powierzono Władysławowi Ciapale.

Najważniejsza komunikacja

VI Konińskie Dni Techniki (24 — 29 października 1983 r.) podobnie, jak poprzednie służyły popularyzacji rozwiązań technicznych, z jakich można korzystać przy realizacji trudnych dla regionu problemów. Ponad 3 tysiące osób uczestniczyło w 20 różnorodnych imprezach KDT. Konferencje: „Układ komunikacyjny Konina w aspekcie planu ogólnego zagospodarowania miasta” oraz „Problemy komunikacyjne miasta i województwa konińskiego” poprzedzone zostały oddaniem do eksploatacji Wiaduktu Briańskiego i trasy Kleczewskiej.

Na początku 1984 roku rozpoczął samodzielną działalność Zespół Usług Technicznych (ZUT), który działał od 1982 roku jako Filia ZUT Poznań. Był kolejnym instrumentem realizacji celów Naczelnej Organizacji Technicznej. Stworzył specjalistom różnych branż możliwość wykorzystania wiedzy i umiejętności przy realizacji interdyscyplinarnych prac projektowych, opinii technicznych, ekspertyz i innych działań. Dał również podstawy samodzielności finansowej Radzie Wojewódzkiej NOT, która środki wypracowane przez Zespół w całości przeznaczała na finansowanie działalności statutowej stowarzyszeń naukowo-technicznych. O trafności podjętej decyzji o powołaniu samodzielnego ZUT, świadczyć może fakt, że już w pierwszym roku zrealizowano

480 różnorodnych zleceń technicznych i 96 tłumaczeń. Rok 1985 rozpoczęliśmy jako w pełni samofinansująca się jednostka.

Załatwmy to kompleksowo

Kolejne **VII Konińskie Dni Techniki** zorganizowano 22 — 27 października 1984 r. Komitet organizacyjny doszedł do wniosku, że coroczna prezentacja wszystkich osiągnięć środowiska inżynieryjno-technicznego nie spełnia już swojej roli. Uznano, że Konińskie Dni Techniki powinny być wskazaniem i propozycją rozwiązań konkretnych problemów. Niewątpliwie najważniejszą sprawą dla województwa była ochrona środowiska. Podjęto więc decyzję, aby kolejne KDT poświęcić ograniczeniu zanieczyszczeń powietrza, wody i ziemi. W materiałach wstępnych napisano:

Do niedawna ochronę środowiska traktowano jako działalność prowadzoną „obok” przedsięwzięć produkcyjnych. Jest to podejście całkowicie błędne, gdyż problematyka ekologiczna jest ściśle związana z działalnością gospodarczą. (...) Istnieje pilna potrzeba przenoszenia wiadomości z wąskich dziedzin ekologii do techniki oraz integracji tych dziedzin wiedzy dla rozwiązywania określonych zadań inwestycyjnych, technologicznych i eksploatacyjnych. Technicy powinni doceniać potrzebę współpracy z ekologami, biologami, lekarzami, ekonomistami przy projektowaniu i realizacji wszelkich przedsięwzięć.

Inauguracyjną sesję naukowo-techniczną zatytułowano: „Woda pitna dla miasta i województwa konińskiego — stan obecny i perspektywy”. Zajmowano się także innymi ważnymi dla regionu sprawami. Przedstawiono „Studium koncepcyjne układu komunikacyjnego węzła Nieszusz”. Wówczas zaprezentowana koncepcja nie straciła na swej aktualności. Problemem pozostają zawsze środki finansowe. Dopiero w roku 1997 zrealizowano jedno z zaproponowanych wówczas rozwiązań — połączenie ulic 11 Listopada i Kolejowej tunelem pod ulicą Przemyslową, a kolejne pomysły czekają na lepsze czasy.

Tym razem krócej

Dwa lata działalności Rady Wojewódzkiej NOT podsumowano 23 maja 1985 r. na **III Konferencji Sprawozdawczo-Wyborczej**. Skrócona kadencja władz wojewódzkich wynikała z podjętej przez Radę Główną NOT uchwały w sprawie ...ujednoczenia kadencji władz naczelnych Federacji i organów terenowych. Prace Rady i Prezydium zdominowała w tym okresie idea wybudowania Domu Technika z prawdziwego zdarzenia. Prowadzono niezbędne prace przygotowawcze dotyczące lokalizacji, projektowania i finansowania. Wybrano władze na następną kadencję Przewodniczącym nadal pozostał Roman Łopata, zastępcami wybrano Piotra Kobiaka (SEP), Jana Sobutkę (SIMP) i Bogdana Wolaka (SITR). Sekretarzem Rady został Kazimierz Sośnicki (SGP).

Ochrona środowiska w przemyśle spożywczym

VIII Konińskie Dni Techniki (21 — 23 października 1985 r.) poświęcone były, zgodnie z przyjętą zasadą, głównie ochronie powietrza. Warto przypomnieć zorganizowane wówczas konferencje na temat „Rozwiązań wynalazczych i racjonalizatorskich z zakresu ochrony środowiska w przemyśle spożywczym woj. konińskiego”, oraz „Postępu technicznego w ochronie środowiska”. W czasie tej drugiej konferencji z dużym zainteresowaniem przyjęto m. in. referat o urządzeniach do obniżania emisji pyłów i gazów ze spalania węgla kamiennego w kotłach płomienicowych oraz komorach wodnorurkowych. Dyskutowano też o problemach ochrony terenów górniczych i rekultywacji terenów pokopalnianych Zagłębia Konińsko-Turkowskiego oraz wpływie używania pestycydów na zdrowie człowieka. Zaprezentowano również sprzęt kontrolno-pomiarowy do badania zanieczyszczeń środowiska. Ważnym wydarzeniem była inauguracja I Studium Podyplomowego z zakresu przeróbki plastycznej metali nieżelaznych zorganizowanego przez SITPH przy współpracy z Akademią Górniczo-Hutniczą z Krakowa.

W tonacji prof. Bendera

Następne **IX Konińskie Dni Techniki** (20 — 24 października 1986 r.) ponownie poświęcono ochronie środowiska naturalnego. Tym razem hasłem wywoławczym była „Rekultywacja gleb i ochrona powierzchni ziemi”. Konferencję na ten temat zorganizowali: Koło SITG przy KWB „Konin”, Komitet Naukowo-Techniczny ds. Ochrony Środowiska OW NOT przy współpracy Instytutu Podstaw Inżynierii Środowiska PAN w Zabrze i Instytutu Ochrony Środowiska AGH w Krakowie. Dyskutowano m. in. o sposobach rekultywacji terenów pogórniczych i możliwościach neutralizacji związków fluoru, emitowanych przez konińską hutę aluminium, w glebach uprawnych. Wśród referentów był prof. dr Jan Bender, doc. dr Mirosława Gilewska i dr Marek Waszkowiak. Niezwykłym zainteresowaniem cieszyła się wśród mieszkańców, zwłaszcza młodzieży, pierwsza w Koninie wystawa sprzętu komputerowego, prezentowanego w ZDK „Hutnik”.

Jest nas 5000

Wspólny wysiłek i poszukiwanie atrakcyjnych form działania stowarzyszeń spowodowały, że w roku 1986 zarejestrowano w województwie 133 koła z 4770 członkami, a w 1987 r. było nas już 5 049 w 133 kołach. Działało 18 stowarzyszeń, z których 7 miało własne oddziały wojewódzkie

Co zależy od nas?

W dniach 22 — 26 kwietnia 1987 r. w Gdańsku odbył się **XXI Kongres Techników Polskich**. Uczestniczyła w nim kilkunastoosobowa reprezentacja naszego środowiska. Oczekiwania były duże, rozmach z jakim przygotowano

Kongres zaskoczył wszystkich. Uchwała kongresowa określiła zadania — zdawaliśmy sobie jednak sprawę, że nie wszystko zależy od nas.

X-lecie Rady Wojewódzkiej NOT 1987 r.

X Konińskie Dni Techniki (19 — 24 października 1987 r.) odbywały się pod hasłem „Technika regionu konińskiego w służbie społeczeństwa”. Sesji z okazji obchodów X-lecia Rady Wojewódzkiej NOT w Koninie towarzyszyła „Wystawa osiągnięć i dorobku niektórych stowarzyszeń naukowo-technicznych” oraz prezentacja filmu video. Zasłużeni działacze NOT zostali uhonorowani Medalem X-lecia oraz odznakami honorowymi. W ramach obchodów zorganizowano 46 różnorodnych imprez technicznych.

Rocznice skłaniają do refleksji. Rada Wojewódzka Naczelnej Organizacji Technicznej w okresie dziesięciu lat samodzielnej działalności pomogła wielu swym członkom przede wszystkim zrozumieć i przyjąć do realizacji prawdę o statusie inżyniera i technika w ówczesnej rzeczywistości, zobowiązującą środowisko do ciągłych zmian na lepsze, nowocześniejsze, doskonalsze. Liczyły się wszystkie podjęte sprawy, nawet te z różnych przyczyn nie załatwione. Na technikę nie ma bowiem recept, najistotniejsza była, jest i będzie praktyka. Inżynier zaś musi być motorem zmian, a nie jego wypadkową. Problemy wówczas w środowisku inżyniersko-technicznym podnoszone, nadal są dyskutowane.

o 1988 – 1997

Z historii Rady FSNT NOT w Koninie, lata od 1988 do 1997

Plany i rozterki

Kadencja Rady Wojewódzkiej NOT 1985 — 1987 zakończyła się **IV Konferencją Sprawozdawczo-Wyborczą**, podczas której przyjęto uchwałę o kontynuowaniu dotychczasowego modelu pracy, wzbogaconego o nowe, aktualne cele. Przewodniczącym został ponownie wybrany Roman Łopata, zastępcami Piotr Kobiak, Jan Sobutka i Bogdan Wolak, sekretarzem Władysław Ciapała, a po jego odwołaniu w trakcie kadencji funkcję tę Rada powierzyła w 1985 roku Elżbiecie Streker-Dembińskiej (SITPH, SEP).

„Inżynier ma kaca”

W dniach 24 — 29 października 1988 roku odbyły się **XI Konińskie Dni Techniki**. W sprawozdaniu RW NOT czytamy: ...stanowiły okazję do spotkań stowarzyszeniowych w czasie których głównym tematem była ocena skuteczności oddziaływania Federacji w kierunku rozwoju społeczno-gospodarczego kraju i regionu. Przy tej okazji „Przegląd Koniński”, pod wymownym tytułem „*Inżynier ma kaca*”, pisał:

W roku bieżącym wśród działaczy stowarzyszeń technicznych toczono ożywioną dyskusję nad sensem organizowania XI Konińskich Dni Techniki. Ich zdaniem dziesięć poprzednich tygodniowych imprez nic, bądź niewiele zmieniło w postawach samych twórców, a co najważniejsze — nie uległ zmianie stosunek odpowiedzialnych za wykorzystywanie zdobyczy nauki i techniki. Stosunki społeczno-gospodarcze, zdaniem techników i inżynierów, nijak się mają do ich wysiłków innowacyjnych. Środowiska te mówią wręcz o jakiejś niezrozumiałej niechęci wobec aktywności owych środowisk. Inżynier traci sens jakiegokolwiek działalności, jeśli wykonuje ją dla samej działalności. W efekcie XI Konińskie Dni techniki ledwo dało się uratować.

W roku 1988 planowano budowę Domu Technika. Prowadzono wszystkie dotychczasowe formy działań: organizowano szkolenia, konferencje, wykonywano ekspertyzy i opracowania związane z modernizacją elektrowni „Konin” i KWB „Adamów”, wręczano nagrody za najlepsze rozwiązania techniczne. Dało się jednak odczuć wśród członków stowarzyszeń naukowo-technicznych pewne zniechęcenie do podejmowania działalności społecznej oraz malejące zainteresowanie konkursami promującymi nowoczesne rozwiązania techniczne. Dziennikarz „PK” w wyżej cytowanym artykule pisał: Kac trawiący konińskie środowisko techniczne nie jest czymś odosobnionym. W uchwale generalnej XXI Kongresu Techników Polskich (23 — 25 kwietnia 1987 r.) zapisano: ...praktyczne działania dla uzyskiwania programowych rezultatów gospodarczych nie zależą wyłącznie od inżynierów i techników. Czynnikiem podstawowym są uwarunkowania społeczno-gospodarcze. Ale głosu środowisk inżyniersko-technicznych nie chciano słuchać.

Wybory do Parlamentu — pierwsze podejście

Wybory do Parlamentu w czerwcu 1989 roku oznaczały zdecydowane przemiany społeczne i gospodarcze w kraju. W całej gospodarce nastąpiły głębokie przewartościowania, w których nie mogło zabraknąć polskiej inteligencji technicznej. Byliśmy przekonani o konieczności zapewnienia w przyszłym parlamencie przedstawicielstwa fachowców z sektora paliwowo-energetycznego. Spośród działaczy Rady Wojewódzkiej NOT wybrano trzech kandydatów, którzy mieli nas reprezentować w wyborach parlamentarnych. Byli to: Roman Żywica (SITG), Jan Andrzejewski (SITG) oraz Roman Łopata (SITPH). Silny wpływ czynników politycznych w tej kampanii oraz słaba integracja naszego środowiska spowodowały, że nasze zamiary się nie powiodły.

Idzie nowe

Skończyła się hegemonia „jedynie słusznej myśli”, zmieniały się warunki własnościowe. Miały to również wpłynąć na kształt i jakość pracy statutowej stowarzyszeń naukowo-technicznych. Większość z nich bazowała dotychczas na członkostwie kadry inżyniersko-technicznej państwowych zakładów pracy. Restrukturyzacja i prywatyzacja przemysłu wpłynęła na zmniejszenie ilości członków wielu kół, niektóre z nich zaprzestały działalności. Wcale nie mała grupa inżynierów i techników skorzystała z ustawowej możliwości przejścia na wcześniejsze emerytury. Wydawało się, że emeryci dysponując większą ilością wolnego czasu, będą aktywniejsi w pracach stowarzyszeniowych. Ale tylko tak się wydawało. Te i wiele innych przyczyn zdecydowały o znacznym osłabieniu statutowych funkcji stowarzyszeniowych nie tylko w Konińskim.

23 października 1989 r. odbyły się ostatnie **XII Konińskie Dni Techniki**. Tematem wiodącym były „Kierunki rozwoju województwa w perspektywie roku 2000”. Imprezą wiodącą było spotkanie z parlamentarzystami Ziemi Konińskiej w

celu przekazania im naszych doświadczeń, spostrzeżeń i przemyśleń dotyczących stanu gospodarki i techniki województwa konińskiego.

Kłopoty organizacyjne i finansowe

Ze sprawozdania z działalności Rady Wojewódzkiej NOT za rok 1990 wynika, że wyraźnie zmniejszyło się zainteresowanie działalnością w stowarzyszeniach. Nastąpiło także wyraźne pogorszenie wyników finansowych Zespołu Działalności Gospodarczej NOT. Jako przyczyny wskazywano całkowite załamanie się zainteresowania usługami technicznymi i tłumaczeniowymi. Wiele firm wycofało się z umów i uzgodnień z braku środków finansowych. Nowa polityka kredytowania inwestycji wstrzymała na kilka miesięcy działalność inwestorską i projektową. Zahamowane została w zakładach pracy także szkolenia, co było efektem zmian organizacyjnych w przedsiębiorstwach. To wszystko spowodowało, że RW NOT zmuszona była zmniejszyć zatrudnienie i poczynić wiele innych działań oszczędnościowych. Z braku środków finansowych nie odbyły się również Konińskie Dni Techniki.

Poszukiwanie miejsca

W roku 1990 zmieniły się także zasady funkcjonowania RW NOT. 9 maja 1990 r. uchwalony został przez Radę Główną NOT Statut Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych. Uchwałą Walnego Zgromadzenia Delegatów NOT, Rady Wojewódzkie przekształcone zostały w Rady Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych. **V Konferencja Sprawozdawczo-Wyborcza** (7 grudnia 1990 r.) wyłoniła władze na nową kadencję. Na czele konińskiej struktury stanął Bogdan Wolak, wiceprzewodniczącą wybrano Aleksandrę Zielińską. Obok nich w skład Prezydium weszli: Zenon Polerowicz i Jerzy Wojciechowski. Obowiązki sekretarza - dyrektora Biura RFSNT NOT pełniła Elżbieta Streker-Dembińska. W Uchwale Programowej na kadencję 1990 — 1993 czytamy:

(...) w nadchodzącej kadencji Federacja działać będzie w trudnych i złożonych warunkach społeczno - gospodarczych. Rada FSNT NOT postanawia kontynuować pracę w oparciu o nowy Statut, aby nie zaprzepaścić dorobku, jaki został osiągnięty przez środowisko konińskie w ciągu wielu lat działalności. (...) Konieczne jest także stworzenie takiej organizacji wewnętrznej, która zapewni skuteczną obronę interesów kadry inżyniersko-technicznej.

Rok 1991 upłynął pod znakiem poszukiwania miejsca dla siebie przez Radę FSNT i stowarzyszenia notowskie w szybko zmieniającej się rzeczywistości gospodarczej i społecznej. Rozmowy z władzami samorządowymi Konina doprowadziły do uczestnictwa przedstawicieli Rady FSNT NOT w obradach komisji Rady Miejskiej oraz komisjach wojewody m.in. do spraw aktualizacji planu regionalnego i rozwoju mleczarstwa. Podpisano umowy z Rejonowymi biurami Pracy na przeprowadzenie szkoleń przekwalifikujących bezrobotnych.

Nie znalazła zainteresowania u inżynierów popularyzowana przez Radę specjalizacja zawodowa jako forma podnoszenia kwalifikacji i poprawy własnych warunków płacowych. Uzyskanie specjalizacji uznano za zbyt długie i nadmiernie sformalizowane.

Blokiem do Parlamentu — drugie podejście

Do odbywających się w 1991 roku wyborów parlamentarnych konińskie środowisko techniczne jako jedyne w kraju włączyło się samodzielnie, tworząc **Blok Przemysłu i Środowisk Technicznych**, wystawiając swoich kandydatów na posłów: Andrzeja Szurkowskiego (SEP), Jerzego Szczygła (SEP), Stanisława Kowalczyka (SITG), Leonarda Śmigielskiego (SITG) oraz na senatora Zbigniewa Kasztelewicza (SITG). Niestety, bez sukcesu, choć przyznać trzeba, że kampania wyborcza była wykorzystana jako znakomita prezentacja osiągnięć i poglądów członków 18 konińskich stowarzyszeń naukowo-technicznych. Posługując się słowami Stanisława Staszica: Być narodowi użytecznym, przypomniano, że atutami Polski są przede wszystkim zdolni i wykształceni ludzie. Pisano na plakatach: Polsce potrzeba fachowej władzy politycznej umiejącej korzystać ze specjalistów. Hasło jest nadal aktualne.

Razem skuteczniej

Ważnym elementem statutowych zadań Rady FSNT było podpisanie 18 listopada 1991 r. w Kaliszu deklaracji współpracy z radami wojewódzkimi Gorzowa Wlkp., Kalisza, Leszna, Piły i Poznania. Rady wzorem tradycji i pomni historycznych doświadczeń oraz wspaniałych osiągnięć Ziemi Wielkopolskiej, jej jedności cywilizacyjnej, kulturowej i gospodarczej, opartej na pracy organicznej postanowiły nawiązać współpracę dla dobra regionu oraz efektywniejszego realizowania celów FSNT. W ten sposób **powołano Wielkopolską Korporację Techniczną**.

Rok później Korporacja zaproponowała zorganizowanie Kongresu w Poznaniu. Po burzliwej dyskusji z władzami centralnymi podjęto decyzję o zorganizowaniu Wielkopolskiego Forum Inżynierów i Techników, próbując odpowiedzieć na zasadnicze pytania: czy w tej formie organizacyjnej jesteśmy potrzebni inżynierom i technikom, czy spełniamy ich oczekiwania, czy jako organizacja jesteśmy w stanie odpowiedzieć swemu środowisku, jak organizować działalność stowarzyszeniową w trudnym okresie zmiany ustroju gospodarczego? Z odpowiedziami miano jechać na kongres.

Rok 1992 przyniósł dalsze zmniejszenie aktywności wielu stowarzyszeń naukowo-technicznych. Zawieszona została działalność oddziałów wojewódzkich SITWM, SITSpoż., SITK, SITPoż. oraz kół PZITB, SWP, SITPMB, SITO. Sytuacja ta zmobilizowała władze Rady FSNT NOT do poszukiwania nowych rozwiązań. Zaproponowano tworzenie kół

terenowych, które skupiałyby członków stowarzyszeń z rozwiązanych kół i oddziałów.

Jedną z przyczyn mniejszego zainteresowania działalnością w stowarzyszeniach była również utrata miejsc pracy przez naszych członków, związana z likwidacją, bądź przekształceniem zakładów. Rada FSNT NOT nawiązała ściślejszą współpracę z Wojewódzkim Biurem Pracy, mającą na celu ocenę skali tego zjawiska oraz poszukiwanie form przekwalifikowania lub doksztalcenia, które zaspokoilyby w pierwszej kolejności potrzeby naszych Koleżanek i Kolegów. Efektem tych działań było zorganizowanie krótkich szkoleń dla osób zamierzających rozpocząć własną działalność gospodarczą. Pomysł okazał się dobry. Wielu z nas założyło własne firmy, z nadzieją, że po ugruntowaniu swej pozycji zawodowej włączą się ponownie do działalności stowarzyszeniowej

Jak się zorganizować?

Podjęmowano równocześnie starania o uzyskanie przez Radę w Koninie osobowości prawnej. **W końcu 1992 r. Wydział Cywilny Sądu Wojewódzkiego w Koninie zarejestrował Radę Federacji Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT w Koninie (decyzja uprawomocniła się 2 stycznia 1993 r.).**

27 — 28 listopada 1992 r. odbył się w Warszawie **XXII Kongres Techników Polskich**. Konińskie środowisko reprezentowali: Przewodniczący Rady FSNT NOT Bogdan Wolak i Prezes Zarządu Oddziału SITG dr inż. Zbigniew Kasztelewicz. Z jego inicjatywy specjalnie na kongres opracowano, i przedstawiono na nim, raport „Węgiel brunatny — polska oferta energetyczna”. Raport w szczególności odnosił się do możliwości wykorzystania węgla brunatnego na tle innych nośników energii elektrycznej w okresie do 2010 roku. Problem ten, jako bardzo ważny dla regionu konińskiego, zdominował działania stowarzyszeń w nadchodzących latach. Dokument prezentowany na Kongresie stał się podstawą do kolejnych opracowań, dokumentujących możliwości zgodnego funkcjonowania przez najbliższe około 30 lat konińskich kopalń i elektrowni. Posłużył także jako materiał wyjściowy do zorganizowania w Koninie, VI Krajowego Zjazdu Górnictwa Odkrywkowego.

40 lat SITG

40-lecie Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa w kopalni „Konin” przypadło w 1993 roku. Kopalniane koło należy do najbardziej aktywnych w województwie. Jego działacze kierują także Oddziałem Poznańsko-Konińskim SITG. Z okazji 40. rocznicy zorganizowana została sesja naukowo-techniczna. Wydano także dwuczęściową monografię, zawierającą opracowanie autorstwa Zygmunta Kowalczykiewicza „Czterdziestolecie Koła Zakładowego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa 1953-1993” oraz wykonane pod redakcją Zbigniewa Kasztelewicza opracowanie „Rozwój techniki i technologii

górnictwa w kopalni „Konin””. W czasie sesji, w której udział wziął m.in. zastępca sekretarza generalnego NOT Remigiusz Chmara oraz liczne grono naukowców wielu uczelni współpracujących z konińskimi górnictwami, zasłużonym działaczom SITG wręczono złote i srebrne odznaki honorowe NOT.

Środowisko techniczne konińskie zaprezentowało także podczas **II sesji XXII Kongresu Techników Polskich**, która odbyła się 10 września 1993 r., swoje „Stanowisko wobec programu gospodarczego Polski”, opracowanego przez Komitet Programu Gospodarczego XXII KTP, oraz „Uczestnictwa inżynierów i techników w kształtowaniu polskiej gospodarki”. W obradach uczestniczył w podwójnej roli Zbigniew Kasztelewicz: jako przedstawiciel środowiska konińskiego i Sekcji Węgla Brunatnego SITG. Jego wystąpienie było dalszym ciągiem starań stowarzyszenia o zachowanie ciągłości pracy kopalń węgla brunatnego, dostarczających najtańszego surowca energetycznego dla elektrowni.

Do Parlamentu — próba trzecia

W II sesji kongresu uczestniczyli także konińscy kandydaci ubiegający się o mandaty poselskie w wyborach parlamentarnych 1993 r.: Aleksandra Zielińska, Jan Sobutka, Roman Łopata i Roman Witkowski. Środowisko techniczne po raz trzeci podjęło się trudu wypromowania własnych kandydatów do Parlamentu. Tym razem doszło do zarejestrowania list w 22 okręgach w kraju. Brak jednomyślności i aktywnego wsparcia ze strony stowarzyszeń naukowo-technicznych, nie pozwolił na zarejestrowanie list w co najmniej 27 okręgach, co było warunkiem utworzenia listy krajowej. Przy okazji toczono w środowisku dyskusję, czy w wyborach parlamentarnych wymagających określenia się politycznego, możliwy jest udział stowarzyszeń deklarujących swą apolityczność. Stowarzyszeniowi kandydaci na posłów wyborów nie wygrali. W następnych wyborach środowisko już nie występowało samodzielnie.

W roku 1993 organizacje stowarzyszeniowe zmniejszyły się o około 200 członków. Kilka stowarzyszeń zawiesiło swą działalność na czas nieokreślony, m.in. przez wiele lat aktywne Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Spożywców, inne podejmowały próby ożywienia działalności, np. Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Pożarnictwa. Optymistyczna była tendencja powoływania kół terenowych i środowiskowych. Przy współpracy Rady FSNT powstało koło PZITB przy Technikum Budowlanym.

W październiku 1993 roku Rada FSNT NOT odwołała z funkcji przewodniczącego Bogdana Wolaka. Funkcję tę powierzono Jerzemu Wojciechowskiemu.

Nasi Seniorzy

W 1993 r. swoje X-lecie obchodziła Komisja Seniorów. Jej członkami są nasze Koleżanki i Koledzy, dla których sposobem korzystania z uroków trzeciego wieku

stało się aktywne spędzanie czasu, nawiązywanie nowych kontaktów oraz wymiana doświadczeń zawodowych i życiowych.

Wycieczki techniczne i krajoznawcze, ciekawe prelekcje i odczyty, uczestniczenie w imprezach kulturalnych oraz regularne spotkania koleżeńskie to tylko niektóre z form działalności Komisji. Wspomnienia wspólnych przeżyć, radości i smutków znaleźć można w Kronice Komisji Seniorów pięknie prowadzonej przez Panią Stanisławę Owoc.

Nie sposób w krótkich słowach oddać zaangażowania i serca, z jakim pracowali i pracują nasi starsi przyjaciele. Inicjatorem powołania Komisji oraz jej wieloletnim przewodniczącym (1983 — 1990) był Jerzy Kluczyński (SIMP), który w latach następnych pełnił tę funkcję honorowo. W latach 1990 — 1995 funkcję przewodniczącego powierzono Kazimierzowi Cichomskiemu (SEP). Sekretarzem Komisji w tym czasie była Zofia Rekiel. Atmosfera smutku i przygnębienia, spowodowana śmiercią w 1995 roku Jerzego Kluczyńskiego, a wkrótce potem Kazimierza Cichomskiego i Włodzimierza Murawieckiego nie sprzyjała statutowej działalności Komisji. Stratę wspnianych przyjaciół odczuliśmy wszyscy bardzo mocno. Dopiero w 1996 roku wybrano władze Komisji na następną kadencję. Przewodniczącym został Stanisław Posacki (STC), który jednak ze względów zdrowotnych przekazał ją Konradowi Kegelowi (SEP). Sekretarzem komisji została Halina Pawlik, a skarbnikiem Irena Frąszczak. W nowym, poszerzonym składzie nasi Seniorzy prowadzą aktywną działalność, korzystając z doświadczeń swoich wspnianych poprzedników.

Samodzielnie z nowym Statutem

VI Konferencja Sprawozdawczo-Wyborcza (14 czerwca 1994 r.) określiła zadania na kolejną kadencję. W Uchwale programowej podkreślono konieczność włączenia się do przemian gospodarczych poprzez popularyzację wprowadzania nowych technik i technologii, kształcenie kadr, nawiązanie współpracy z instytucjami i organizacjami gospodarczymi. Rozpoczęła się kadencja władz, które działać miały w nowych warunkach: w oparciu o nowy Statut i samodzielność wynikającą z uzyskania osobowości prawnej.

Radę FSNT NOT tworzyło 21 przedstawicieli 7 oddziałów wojewódzkich i samodzielnych kół snt. Wybrano nowe władze. Przewodniczącym został Jerzy Wojciechowski (SITG), a członkami Prezydium: Tadeusz Zawacki (SEP), Zenon Polerowicz (SIMP), Eugeniusz Bartczak (SITR) i Elżbieta Streker-Dembińska (SITPH).

Pod Honorowym Patronatem Premiera RP

Rok 1995 był realizacją przyjętych kierunków działania. W dniach 12 — 15 października odbył się w Koninie, **VI Krajowy Zjazd Górnictwa**

Odkrywkowego. Głównymi organizatorami były: Zarząd Oddziału Poznańsko-Konińskiego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa, Kopalnia Węgla Brunatnego „Konin”, Porozumienie Producentów Węgla Brunatnego, Akademia Górniczo-Hutnicza, Zarząd Główny Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa. W Zjeździe wzięli udział przedstawiciele górnictwa odkrywkowego. Spotkali się praktycy i naukowcy. Uczestniczyli w nim również przedstawiciele Parlamentu i Rządu, do których adresowano wiele opinii i sugestii, dotyczących planowania rozwoju gospodarczego kraju.

Do organizacji Zjazdu i imprez towarzyszących włączyła się również Rada FSNT NOT. Byliśmy głównym organizatorem wystawy firm produkujących maszyny i urządzenia oraz świadczących usługi dla górnictwa. Wystawa odbywała się w sali sportowej Konińskiego Domu Kultury oraz na wyłączonej z ruchu „nitce” ul. Dworcowej i skwerach wokół domu kultury. Swoją ofertę zaprezentowało ponad 50 przedsiębiorstw.

Zarząd Oddziału Poznańsko-Konińskiego Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa, Zarząd Oddziału Stowarzyszenia Elektryków Polskich i Rada FSNT NOT były również organizatorami spotkania z parlamentarzystami Ziemi Konińskiej — Posłem Józefem Nowickim i Senatorem Eugeniuszem Grzeszczakiem, które odbyło się 22 kwietnia 1996 r. w Klubie „Oskard”. W spotkaniu **„Perspektywy rozwoju sektora paliwowo-energetycznego w województwie konińskim”** wzięli udział: kierownictwo Kopalni Węgla Brunatnego „Konin” i „Adamów”, Kopalni Soli w Kłodawie, dyrekcje Zespołu Elektrowni PAK S.A., FUGO S.A., Okręgowy Urząd Górniczy, Rada Pracownicza i Związki Zawodowe Kopalni „Konin”. Celem spotkania było wskazanie parlamentarzystom niekorzystnych aspektów gospodarczych i technicznych odwiekowania w czasie decyzji o przyszłości sektora paliwowo-energetycznego. Spotkanie zakończono przekazaniem na ich ręce „Apelu członków stowarzyszeń naukowo-technicznych w sprawie aktywizacji działań zmierzających do wydłużenia żywotności sektora paliwowo-energetycznego, opartego o węgiel brunatny w rejonie konińskim”.

Konsekwentne stawianie tego problemu wpłynęło na podjęcie w roku 1997 korzystnych dla konińskiej kopalni i elektrowni decyzji rządowych.

Najważniejsza jakość

Realizowaliśmy zadania związane z promocją krajowych produktów. We współpracy z Biurem „**Znaku Wielkopolska Jakość**” w roku 1995 ocenialiśmy i wyróżnialiśmy najlepsze produkty konińskich firm. Znak ten uzyskały wyroby Huty Aluminium „Konin”, Cegielni „Honoratka”, Spółdzielni Mleczarskiej w Koninie, Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowego „Linda” w Chrapczewie.

W czerwcu, na zorganizowanych przez **Konińską Izbę Gospodarczą Przemysłowo-Budowlanych Targach Konińskich '95**, Rada FSNT NOT w Koninie, ufundowała Puchar Przewodniczącego dla wystawcy targowego, prezentującego wyrób lub usługę najwyższej jakości. Laureatem zostało Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „LINDA” z Chrapczewa. Przyznano również wyróżnienia honorowe w kategoriach: produkcja, usługi, handel.

W październiku Stowarzyszenie Inżynierów i Techników Rolnictwa było fundatorem nagród dla wystawców, prezentujących swoje wyroby na Targach Spożywczo-Rolno-Przemysłowych

Przemysłowo-Budowlane Targi Konińskie '96 przyniosły wiele nagród i wyróżnień. Rada FSNT NOT w Koninie, Puchar Przewodniczącego, przyznała dla wystawcy targowego, prezentującego wyrób najwyższej jakości. Okazała się nim elewacyjna ceramika budowlana produkowana przez firmę „LECH-POL II” ze Środy Śląskiej.

Medale Rady FSNT NOT w Koninie za produkt najwyższej jakości na Targach „**KULINARIA '96**” uzyskały: I stopnia „LECH Browary Wielkopolska”, II stopnia Przedsiębiorstwo Przetwórstwa Mięsnego „VIANDO” III stopnia Przedsiębiorstwo Produkcyjno-Handlowe „KONBAG”. Przyznano również wyróżnienia honorowe.

Główne trofeum NOT na **Przemysłowo-Budowlanych Targach Konin '97** przypadło w udziale Przedsiębiorstwu „FRANS-POL” za gładź szpachlową ekstra.

Efektom dodatkowym, promującym jakość rodzimej produkcji, były publikacje prasowe szeroko prezentujące nagrodzone firmy.

Myślenie ma przyszłość

...inżynierowi potrzebna jest wyobraźnia i inwencja, pozwalająca konfrontować marzenia z rzeczywistością. Z tego rodzi się postęp.

Oddział Wojewódzki NOT od początków działalności starał się w szczególny sposób zauważać i nagradzać ludzi twórczych. Od 1978 roku przyznawała „**Nagrody NOT za wybitne osiągnięcia w dziedzinie techniki**”. Ocenie podlegały rozwiązania wdrożone i przynoszące wymierne efekty ekonomiczne. W latach 1978 — 1997 nagrodzono 23 rozwiązania zgłoszone przez stowarzyszenia naukowo-techniczne. Ich tematykę oraz nazwiska autorów zamieszczono w załączonym zestawieniu na końcu opracowania.

Upowszechnianie rozwiązań prowadzących do poprawy warunków pracy, jej bezpieczeństwa, higieny i wygody, poprzez udoskonalanie stosowanych konstrukcji, technologii, urządzeń i materiałów rozwiązanie techniczne i

organizacyjne — to główny cel **corocznego Konkursu Poprawy Warunków Pracy**. W latach 1977 — 1997 nagrodzono 25 rozwiązań zgłoszonych przez stowarzyszenia naukowo-techniczne. Ich tematykę oraz nazwiska autorów zamieszczono w załączonym zestawieniu. Wielu konińskich twórców uhonorowanych zostało w konkursie centralnym.

Czym skorupka za młodu nasiąknie...

Komitet Naukowo-Techniczny ds. Doskonalenia Kadr Technicznych OW NOT pod przewodnictwem Karola Dykcika opracował już w 1981 roku zasady konkursu dla absolwentów szkół technicznych **na najlepsze pomoce dydaktyczne wykonane w ramach prac dyplomowych**. Za najważniejsze uznano pobudzanie aktywności i pomysłowości technicznej uczniów. Oceniane są: twórczy charakter, samodzielność oraz dokładność i estetyka wykonania. Komisja Konkursowa zapoznaje się z pracami w szkołach, co daje jej możliwość pełniejszej oceny oraz nawiązania ścisłej współpracy z nauczycielami przedmiotów zawodowych. Pierwszym nagrodzonym (1981/82) był zespół z Technikum Górniczego w Koninie, który wykonał pracę „*Układ do demonstrowania hamowania odzyskowego maszyny prądu stałego*”. Rada FSNT NOT w Koninie co roku przyznaje nagrody za prace dyplomowe, a członkowie Komisji wręczają je laureatom podczas uroczystości zakończenia roku szkolnego. Właściwie nie ma szkoły średniej technicznej w Konińskim, której uczniowie nie braliby udziału w konkursie i nie byłiby nagradzani razem ze swoimi wychowawcami. W latach 1982 — 1997 spośród prawie 500 prac zgłoszonych przez średnie szkoły techniczne nagrodzono prawie 140. Z naszych doświadczeń skorzystały również inne Rady Wojewódzkie, a w 1995 roku ranga konkursu wzrosła poprzez wprowadzenie etapu centralnego. Od tego też czasu najlepsze prace wojewódzkie ubiegają się o tytuł „Technik Roku” przyznawany przez „*Przegląd Techniczny*”

Doskonalenie kadr

Doskonalenie kadr technicznych jest naszym statutowym obowiązkiem. Realizowaliśmy go w szerokim zakresie, mając na uwadze nie tylko organizację i prowadzenie szkoleń, ale również doskonalenie naszych własnych metod pracy.

Uczestniczyliśmy w pracach zespołów powołanych przy Zarządzie Głównym NOT ds. opracowania zasad prowadzenia działalności szkoleniowej, nadawania uprawnień zawodowych i wprowadzenia nowego oprogramowania w działalności związanej z doskonaleniem kadr.

Dzięki dobranej i sprawdzonej kadrze wykładowców i konsultantów udało nam się osiągnąć w tej dziedzinie dobre rezultaty. Z danymi statystycznymi można się zapoznać w końcowej części opracowania.

Prawidłową realizację zadań szkoleniowych umożliwia nam współpraca z Kuratorium Oświaty, Wojewódzkim Funduszem Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w Koninie, który przyznał nam dotację na Zbiorową Edukację Ekologiczną Dorosłych, Państwową Inspekcją Pracy, Ministerstwem Przekształceń Własnościowych (kursy dla likwidatorów spółek i przedsiębiorstw oraz członków rad nadzorczych), Wojewódzkim Biurem Pracy oraz Rejonowymi biurami Pracy w Turku, Kole i Koninie; wyższymi uczelniami: Akademią Ekonomiczną w Poznaniu, Uniwersytetem A. Mickiewicza w Poznaniu, Wyższą Szkołą Rolniczą w Olsztynie, Instytutem Mechanizacji i Budownictwa w Warszawie, Urzędem Dozoru Technicznego oraz stowarzyszeniami naukowo-technicznymi posiadającymi wyłączność nadawania uprawnień zawodowych (SEP, PZITS). Kursy specjalistyczne kończyły się egzaminami państwowymi i wydaniem uprawnień zawodowych.

W wyniku działań podjętych przez Zespół ds. Uprawnień Zawodowych przy Zarządzie Głównym w Warszawie oraz prowadzonych od stycznia 1995 r. rozmów z Wojewodą Konińskim, zwrócono się do nas z wnioskiem o wytypowanie naszych przedstawicieli (PZITB, SEP, PZITS) do składu Komisji nadającej uprawnienia budowlane. Po konsultacji ze stowarzyszeniami wyłoniliśmy naszych przedstawicieli. Wszyscy powołani zostali przez Wojewodę do Komisji.

Wybraliśmy właściwy TOR

Staramy się korzystać z nowatorskich form i tematów szkoleń poprzez udział w programach i projektach prowadzonych przez różne organizacje.

Efektem udziału w Programie Banku Światowego i Ministerstwa Pracy i Polityki Socjalnej TOR #9 jest opracowywanie nowoczesnych modułowych programów szkolenia. W roku 1995 rozpoczął prace zespół autorów, przygotowujący programy z zakresu „małej przedsiębiorczości”. Prace zakończono w roku 1996. Ich rezultat, to szczegółowe programy modułowe szkoleń dla 3 obszarów zawodowych: handel i marketing, prowadzenie własnej działalności gospodarczej, organizacja i zarządzanie w małych przedsiębiorstwach. Dzięki naszemu udziałowi w programie możemy również korzystać ze wszystkich opracowanych tym systemem materiałów pozostających w wyłącznej dyspozycji MPiPS.

W końcu 1996 r. zgłosiliśmy Radę FSNT NOT do konkursu pod nazwą: Krajowy System Usług, ogłoszonego przez Polską Fundację Promocji i Rozwoju Małych i Średnich Przedsiębiorstw. Opracowany został wniosek konkursowy prezentujący nasze możliwości i fachowość w zakresie świadczenia usług technicznych, doradztwa, doskonalenia i doskonalenia kadr. Nasze starania zostały uwieńczone sukcesem. Zostaliśmy zarejestrowani również w EU Central Consultancy Register w Brukseli pod numerem POL.-22308.

Usługi techniczne

Sądzymy, że nasza oferta usług technicznych znajdzie, w ramach tego systemu, nowych odbiorców. Zagadnienia, którymi się do tej pory zajmowaliśmy, to: analizy odpadów, operaty ochrony środowiska, analizy fizyko-chemiczne ścieków i wody, badania próbek gruntu, rozruchy po modernizacjach, projekty techniczne, dokumentacje powykonawcze, wyceny stanu technicznego maszyn i urządzeń, instrukcje eksploatacji, pomiary elektryczne, tłumaczenia techniczne pisemne i ustne, prezentacje komputerowe, organizacja wystaw.

Poza wymiernymi efektami ekonomicznymi, które pozwalały nam finansować działalność statutową Zespół Działalności Gospodarczej stworzył możliwość naszym Koleżankom i Kolegom spożytkowania swej wiedzy i doświadczenia przy realizacji zadań zleconych.

Być narodowi użytecznym

Lata doświadczeń, niepowodzeń i porażek, ale również osiągnięć na trwałe wpisujących się w naszą rzeczywistość -- tak można powiedzieć o dwudziestoletnim okresie działalności wojewódzkiej struktury NOT na Ziemi Konińskiej. Wielokrotnie daliśmy dowód naszej społecznej przydatności, wypełniając misję o której mówił Stanisław Staszic ...być narodowi użytecznym.

o 1998 – 2002

Z historii Rady FSNT NOT w Koninie, lata od 1998 do 2002

Wszystko zaczęło się w Paryżu, gdzie w roku 1835 generał Józef Bem założył Towarzystwo Politechniczne Polskie, mające na celu transfer nowoczesnej technologii i fachowców z Europy Zachodniej na ziemie polskie.

Z inicjatywy Stanisława Staszica w Księstwie Warszawskim zawiązał się Zespół Pracujących Naukowo Techników Polskich. Przeszło 100 lat później, 12 grudnia 1945 roku w Warszawie odbyło się pierwsze organizacyjne zebranie Naczelnej Organizacji Technicznej.

Do tej wspaniałej i wielkiej historii skromnie wpisuje się również ruch stowarzyszeniowy w Konińskim. Podstawowym impulsem jego powstania była decyzja o wydobyciu węgla brunatnego i utworzeniu kompleksu paliwowo-energetycznego. Okres intensywnego rozwoju przemysłu w latach sześćdziesiątych niósł ze sobą wzrost ilości kadry inżynieryjno-technicznej, która w wirze przeobrażeń nie zawsze czuła się dobrze w nowym środowisku. Hotele robotnicze, sublokatorskie mieszkania, brak miejsca rozrywki wypoczynku nie wzbudzały sympatii do Konina. Organizowanie życia kulturalnego i towarzyskiego było zatem pierwszym zadaniem powstających stowarzyszeń.

W 1975 roku, kiedy Konin stał się siedzibą nowoutworzonego województwa, na jego obszarze liczącym 524,8 tys. ha mieszkało 427,6 tys. ludności. Z tej liczby 31,7% mieszkało w miastach. Pod koniec lat dziewięćdziesiątych województwo konińskie zamieszkiwało 479,5 tys. osób. W 18 miastach mieszkało 42% ludności. Wśród 227 tysięcy czynnych zawodowo, osoby z wyższym wykształceniem stanowiły 4,4%, z wykształceniem na poziomie średnim 24,3%, a zasadniczym 30,8%.

W przemyśle działało ponad dwa tysiące firm, w tym kilkanaście przedsiębiorstw państwowych. Dominującą rolę odgrywało: górnictwo i energetyka, przemysł metalowy i maszynowy, lekki i budownictwo.

Tam też ulokowała się w większości kadra inżynieryjno-techniczna. Świadoma swej kreatywnej roli i znaczenia rodzimej nauki i techniki w rozwoju współczesnego społeczeństwa i państwa, sumiennie wykonywała zawodowe obowiązki.

Równolegle podejmowała również inne działania o charakterze czysto technicznym poprzez opracowywanie, wdrażanie i rozpowszechnianie nowoczesnych rozwiązań oraz promocję twórców techniki i technologii. Przez wiele lat inżynierowie i technicy Ziemi Konińskiej dowiedli, że ich dorobek jest niepodważalny, a otwartość pozwala unowocześniać technologie oraz systematycznie zmniejszać negatywny wpływ przemysłu na środowisko. Ważne były również podejmowane inicjatywy służące mieszkańcom Konina. To dzięki pasji inżynierów i techników już w latach siedemdziesiątych można było oglądać II Program Telewizyjny dzięki przekaznikowi zainstalowanemu na V Osiedlu. Jak się okazuje również obecnie umożliwił on odbiór TVP 3.

W wyniku kolejnych zmian administracyjnych wprowadzonych 1 stycznia 1999 roku powstało duże województwo wielkopolskie, które wchłonęło dotychczasowe województwa. Powstały również dwa nowe szczeble samorządowe: powiatowy i wojewódzki. Struktura organizacyjna terenowych jednostek organizacyjnych NOT nie uległa jednak zmianie.

W dalszym ciągu Rada FSNT-NOT w Koninie obejmuje swoim zasięgiem działania wschodnią Wielkopolskę — miasto Konin i powiat koniński oraz powiaty słupecki, kolski i turecki. Zmieniły się warunki i struktura gospodarcza subregionu. W dalszym ciągu jednak dominuje rolnictwo i przemysł paliwowo-energetyczny, stojący przed poważnymi wyzwaniami. To głównie w tym sektorze pracuje kadra inżynieryjno-techniczna. Restrukturyzacja firm spowodowała, że wielu inżynierów i techników nie znajdując swojej szansy rozwoju w dużym przedsiębiorstwie, rozpoczęło samodzielną działalność, prowadząc specjalistyczne firmy produkcyjne i usługowe. Nie wszyscy znajdują czas i energię na bezpośrednie angażowanie się w działalność społeczną.

Opracowanie, które dzisiaj oddajemy w Państwa ręce w bardzo syntetyczny sposób pokazuje, co zrobiliśmy dla dobra Ziemi Konińskiej, jak przez dwadzieścia pięć lat zmieniała się nasza organizacja, czy dobrze służyliśmy naszemu środowisku, jak zabiegaliśmy o podniesienie jego znaczenia i renomy.

Znajdziecie w nim Państwo wiele nazwisk osób, które trwale lub epizodycznie związały się z Naczelną Organizacją Techniczną, a każda z nich wniosła niezaprzeczalnie pozytywne wartości i dorobek wpisujący się w jej osiągnięcia.

To właśnie kadra inżynieryjno-techniczna wymieniona została przez Sekretarza Generalnego FSNT-NOT Kazimierza Wawrzyniaka, jako jeden z najważniejszych polskich atutów w procesie integracji z Europą.

Polscy inżynierowie potencjałem wiedzy i technicznymi umiejętnościami nie ustępują swoim kolegom z krajów rozwiniętych, w warunkach porównywalnych stają się w pełni ich równorzędnymi partnerami. Ujawniające się braki ich wiedzy wynikające z przechodzenia na nowy model gospodarki, potrafią szybko i skutecznie uzupełnić

Stwierdzenie to nakłada na nas szczególne zadania (...) ciągłego doskonalenia zawodowego kadry technicznej i kierowniczej, ochrony i promowania jej zawodowych interesów, propagowania i umacniania zasad etyki i społecznie akceptowanych norm.

Jakże trafnie sytuację kadry inżynieryjno-technicznej oddają słowa Marka Pola — Wiceprezesa Rady Ministrów, Ministra Infrastruktury, skierowane do uczestników Wielkopolskiej Debaty XXIII Kongresu Techników Polskich w Poznaniu:

Środowisko techniczne w ostatnich latach czuje się niedowartościowane, jakby zapomniane. Dawniej decydowało prawie o wszystkim, a obecnie ich miejsce w znacznym stopniu zajęli ekonomiści i prawnicy. Niski udział inżynierów w procesach decyzyjnych dotyczących gospodarki nie jest dla rozwoju kraju korzystny. Nie mam wątpliwości, że inżynierowie i technicy znajdą właściwe dla nich miejsce w procesach decyzyjnych dotyczących rozwoju gospodarki. Udowadniali to wielokrotnie w okresach historycznych przemian i z pewnością stanie się tak obecnie. Zdali egzamin ze swych kwalifikacji, gdy trzeba było od podstaw budować polską gospodarkę u zarania II Rzeczypospolitej. (...) Życzę inżynierom i technikom, aby podobne sukcesy stały się ich udziałem. Jestem przekonany, że służyć temu będzie włączenie się do realizacji rządowej strategii przedsiębiorczości, rozwoju i pracy, a tym samym pomoże w szybszym rozwoju Polski i Wielkopolski.

...i ciąg dalszy nastąpił

Tylko ofensywne podejście do własnych problemów zawodowych oraz do problemów, jakie występują w naszych małych ojczyznach: miejscu pracy, zamieszkania, a także w organizacjach społecznych może przyczynić się do naprawy gospodarki i finansów państwa.

dr inż. Wojciech Ratyński, Prezes FSNT NOT

Rok 1998 to poszukiwanie nowych obszarów aktywności i działania.

Ośrodek Szkolenia Górniczego

Powołany **7 listopada 1997 r.** specjalistyczny **Ośrodek Szkolenia Górniczego ZO SITG** z siedzibą przy Radzie FSNT NOT. Celem ośrodka jest realizacja zadań statutowych Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa w zakresie organizowania i prowadzenia działalności oświatowej, ze szczególnym uwzględnieniem kadr technicznych dla górnictwa, geologii i hydrologii. Ośrodek uzyskał akceptację Państwowej Inspekcji Pracy. Bezpośredni nadzór nad jego działalnością, w imieniu Zarządu Oddziału Poznańsko-Konińskiego SITG sprawuje Komisja Szkoleniowa. Organem wspomagającym jest właściwy państwowy organ nadzoru górniczego, Komisja Weryfikacyjno-Kwalifikacyjna oraz Rada Programowa. Od początku powstania dyrektorem Ośrodka jest inż. Bolesław Górczyk. W ośrodku przeszkolono ponad 400 osób na 12 kursach specjalistycznych.

Krajowy System Usług

W 1997 Rada FSNT NOT została włączona do **Krajowego Systemu Usług MŚP** Polskiej Fundacji Promocji i Rozwoju Małych i Średnich Przedsiębiorstw, obejmującego szkolenie, doradztwo, informację i usługi branżowe.

W ramach zadań Ośrodka Krajowego Systemu Usług w 1998 roku realizowaliśmy dwa projekty: „Świadczenie usług na rzecz MŚP przez Ośrodki Wspierania Biznesu w ramach regionalnych planów działań — Projekt Nr PL 9511-02-02-86”, „Rozwój małych i średnich przedsiębiorstw wyodrębniających się z przedsiębiorstw państwowych poddanych procesom restrukturyzacji i prywatyzacji — Projekt Nr 9611- 02-02-01-08.”

W roku 2000 opracowano i wdrożono w Biurze Rady FSNT NOT System Jakości zgodny z wymaganiami „Standaryzacji Ośrodków KSU dla MŚP”.

W październiku roku 2000 odbył się audit akredytacyjny w celu oceny zgodności funkcjonowania systemu naszego Ośrodka z wymaganiami ustanowionymi przez KSU, a w grudniu roku 2000 Biuro Rady FSNT NOT uzyskało z Ministerstwa Gospodarki **Certyfikat Nr 52/2000** przyznający **akredytację** w Krajowym Systemie Usług dla MŚP w zakresie świadczonych **usług szkoleniowych**.

Minęła kolejna kadencja

VII Konferencja Sprawozdawczo-Wyborcza (16 grudnia 1997 r.) określiła zadania na kolejną kadencję. Uchwała Programowa wyraźnie mówi o konieczności dostosowywania gałęzi krajowego przemysłu do wymogów światowej gospodarki i standardów technicznych, które może być skuteczne przy

pełnym, zdyscyplinowaniu i konsekwentnym wykonywaniu zaleceń strategii opracowanej przez polskich inżynierów i techników. Wybrano nowe władze: Przewodniczącym Rady został ponownie Jerzy Wojciechowski (SITG), a członkami Prezydium: Tadeusz Zawacki (SEP) — wiceprzewodniczący, Elżbieta Streker-Dembińska (SITPH) — sekretarz i dyrektor Biura, Eugeniusz Bartczak (SITR), Zenon Polerowicz (SIMP). Przewodniczącym Komisji Rewizyjnej został Eugeniusz Kałużny (SITG).

Srebrny i Złoty Inżynier

W dniu 19 lutego 1998 r. odbyła w warszawskim Domu Technika uroczystość wręczenia statuetki „**Srebrnego Inżyniera '97**” Koledze Zbigniewowi Kasztelewiczowi ze Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Górnictwa. Jest to szczególne wyróżnienie przyznawane przez czytelników „Przeglądu Technicznego” w uznaniu osiągnięć inżynierskich.

W lutym 2002 r. mieliśmy przyjemność uczestniczyć w uroczystości wręczenia kolejnego tytułu, tym razem Statuetki „**Złotego Inżyniera 2001**”, którą otrzymał Kolega Zbigniew Kasztelewicz. Uznanie czytelników zyskały osiągnięcia związane z wdrażaniem nowych technologii górniczych, ochroną środowiska, ze szczególnym uwzględnieniem prac rekultywacyjnych, pracami badawczymi dotyczącymi optymalizacji pracy koparek kołowych oraz projekty racjonalizatorskie.

Wielkopolska Jakość

Rada FSNT NOT w Koninie, od 1995 r. współpracująca z Biurem Znaku „Wielkopolska Jakość” uczestniczyła co roku w pracach kapituły. Wyróżnienia otrzymało wiele firm z regionu konińskiego, a w 1998 roku doceniono również naszą działalność. Rada FSNT NOT w Koninie została wyróżniona przez Unię Wielkopolan Znakiem Towarowym „**Wielkopolska Jakość**” za profesjonalny poziom doskonalenia kadr i świadczonych usług technicznych — Certyfikat Nr 98. Jest to dla nas duża satysfakcja, a równocześnie potwierdzenie kwalifikacji i dobrej renomy firmy.

Zmiany organizacyjne

Rok 1998 przyniósł istotne zmiany w naszej organizacji. W związku z reformą administracyjną oraz utworzeniem powiatów i samorządowych województw, odbyły się pierwsze wybory. Rozpoczęła działalność Rada Powiatu Konińskiego, która na Sesji w dniu 14 listopada wybrała Zarząd. Przewodniczącym Zarządu i Starostą została nasza koleżanka Elżbieta Streker-Dembińska. Z dniem 1 stycznia 1999 r. funkcję Dyrektora Biura Rady FSNT NOT objął dotychczasowy zastępca Kolega Andrzej Terka. Pełnił ją tylko do końca roku 1999, kiedy to został powołany na stanowisko Prezesa Spółki EL PAK. W wyniku konkursu wybrano

Koleżankę Barbarę Skowrońską (SITPH), która od 1 stycznia 2000 r. pełni funkcję Dyrektora Biura Rady FSNT NOT w Koninie. Wcześniejsze doświadczenie z pracy stowarzyszeniowej oraz osiągnięcia w zakresie zapewnienia jakości w Hucie Aluminium Konin, były dobrym punktem wyjścia do rozpoczęcia nowych działań.

Stawiamy na jakość

Wychodząc naprzeciw problemom związanym z integracją Polski z Unią Europejską, wpływające z tego szanse i możliwości rozwoju małych i średnich przedsiębiorstw oraz konieczność stosowania normatywów europejskich, a w szczególności norm ISO, powołaliśmy w marcu 2000 r. **Regionalny Klub Jakości**, którego ideą jest propagowanie zarządzania przez jakość, pomoc doradcza we wdrażaniu norm ISO, fachowy konsulting, szkolenia, dyskusje, wymiana doświadczeń oraz promocja firm posiadających systemy i certyfikaty ISO. **Regionalny Klub Jakości**, skupia różnej wielkości, o różnym profilu działalności, wszystkie zainteresowane jakością w pełnym tego słowa znaczeniu. RKJ prowadzi Dyrektor Biura Rady — Kol. Barbara Skowrońska, przy wsparciu merytorycznym Rady Klubu powołanej spośród członków. Klub liczy aktualnie 30 członków, w tym 18 firm posiada certyfikaty. W ciągu 2 lat działalności odbyło się 8 spotkań kwartalnych Klubu. Specjaliści, konsultanci NOT prowadzili szkolenia i wdrożenia ISO w Starostwie Powiatowym w Koninie oraz firmach sektora MŚP. Odbiorcami naszych usług są konińskie firmy: Zakład Utylizacji Odpadów sp. z o.o., Artservis, Hydro-Tech, Geomap, Instal. Nadal kontynuowane są prace wdrożeniowe SZJ w firmach: Termo, Korinex w Turku, Centrofarb, Ekopack, Zarząd Dróg Powiatowych w Koninie, Spółka J. i K. Świerczyńscy,

W ramach RKJ łącznie zrealizowaliśmy 21 szkoleń dla 254 osób. W ramach promocji problematyki jakości Regionalny Klub Jakości zorganizował w grudniu 2000 r. dla studentów Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej wykład nt. „**Systemów Zarządzania Jakością wg norm ISO**”. Aktualnie uczelnia konińska uruchomiła kierunek studiów podyplomowych „Zarządzanie Jakością”. Działania RKJ są ponadto promowane w lokalnych mediach: prasa, telewizja, Radio Konin i Radio 66 oraz na stronie internetowej: www.notkonin.com.pl.

Współpraca z Wyższą Szkołą Zawodową

Przedstawicielem Rady FSNT NOT w Konwencie Wyższej Szkoły Zawodowej była w 1998 roku Koleżanka Elżbieta Streker-Dembińska, a od 1999 roku do chwili obecnej Radę reprezentuje Kol. Andrzej Terka (SEP). Pierwsze spotkanie Konwentu odbyło się dnia 10 września 1998 r. Wśród omawianych spraw organizacyjnych, m.in. dotyczących Statutu Uczelni oraz jej rozwoju, postawiono problem nowych kierunków nauczania. Rada FSNT NOT zrealizowała projekt, którego celem było rozeznanie, czy celowe jest kształcenie absolwentów średnich szkół technicznych w kierunkach inżynierskich na poziomie licencjackim. Przygotowany został „**Program badań zapotrzebowania na kadrę inżynierską**”.

Prace przy współudziale Agencji Rozwoju Regionalnego S.A., prowadzone były do końca 1999 r., a wyniki przedstawione na konferencji w WSZ w marcu 2000 r. Był to również nasz wkład w prowadzoną konsultację Strategii Województwa Wielkopolskiego i Powiatu Konińskiego. W konferencji tej wystąpił Sekretarz Generalny FSNT NOT Kol. Kazimierz Wawrzyniak z referatem „**Rola Federacji SNT NOT w przygotowaniu kadry technicznej w aspekcie integracji europejskiej**” oraz Dyrektorka Biura Rady Kol. B. Skowrońska zaprezentowała temat „**Rynek pracy dla inżynierów**”.

Nie zapominamy o młodzieży

Nie zapomnieliśmy również o młodzieży, przyszłej kadrze technicznej. Kontynuowaliśmy zainicjowany w 1981 roku i konsekwentnie prowadzony Konkurs dla absolwentów średnich szkół technicznych **na najlepsze pomoce dydaktyczne wykonane w ramach prac dyplomowych**. Konkurs ma na celu pobudzenie aktywności młodzieży w poszukiwaniu ciekawych rozwiązań technicznych, jest także okazją do wzbogacenia szkolnych pracowni o nowe, często niepowtarzalne pomoce do nauczania. W latach 1997 — 2002 zgłoszono 162 prace, których autorami było 305 uczniów. Komisja przyznała łącznie 33 nagrody i 27 wyróżnień.

Technika a rozwój

Postęp techniki stał się dziś zawrotnie szybki, a zmiany kolejnych generacji konkretnych wyrobów, albo całych technologii następują w tak krótkich odstępach czasu, że często nowa technika wypiera starą zanim tamta ma szansę ujawnić wszystkie swoje potencjalne możliwości i zalety. (...) Przygotowując programy studiów inżynierskich musimy przechodzić od modelu opartego na przekazywaniu konkretnych wiadomości, do modelu, w którym głównym celem studiów jest ukształtowanie w umysłach słuchaczy pewnego zestawu umiejętności. Na pierwszy plan wysuwa się umiejętność permanentnego uczenia się oraz wyszukiwania potrzebnych wiadomości we współczesnych systemach informatycznych, a także umiejętność twórczego myślenia.

To słowa prof. zw. dra hab. inż. Ryszarda Tadeusiewicza, Rektora Akademii Górniczo-Hutniczej w Krakowie, wygłoszone we wrześniu 2000 roku w warszawskim Domu Technika na inauguracji **V Światowego Kongresu „Kształcenie i doksztalcanie inżynierów na potrzeby XXI wieku”**. Kongres odbywał się pod patronatem Prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego. Uczestnicy Kongresu pochodzili z 11 krajów świata. Przewodnym tematem obrad było: „**Doskonalenie zdolności innowacyjnych studentów i wykładowców oraz nowe techniki i technologie edukacyjne**”.

U progu Unii Europejskiej

Kolejny **XXIII Kongres Techników Polskich** odbył się dopiero na przełomie 2001/2002 roku pod Patronatem Honorowym Prezydenta RP Aleksandra Kwaśniewskiego. Głównym tematem Kongresu była „**Rola i miejsce inżynierów w cywilizacyjnym rozwoju Polski**”. Dnia 7 grudnia 2001 r. w historycznym gmachu warszawskiego Domu Technika zainaugurowano półroczny okres dyskusji i debat w środowisku technicznym. Organizatorami **Wielkopolskiej Debaty XXIII Kongresu Techników Polskich**, która odbyła się 8 kwietnia 2002 r. w Poznańskim Domu Technika, pod hasłem „**Technika, a rozwój**” były rady FSNT NOT z Poznania, Konina, Kalisza, Piły i Leszna. Konferencji patronował Wicepremier Marek Pol. Była to wspólna, bardzo udana inicjatywa członków **Wielkopolskiej Korporacji Technicznej**. Dnia 18 czerwca 2002 r. w Sali Kongresowej Międzynarodowych Targów Poznańskich odbyła się **Sesja Zamykająca XXIII Kongres Techników Polskich** w trakcie trwania 74 Targów Technologii Przemysłowej i Dóbr Inwestycyjnych.

Jak się przygotować?

Misją Rady FSNT NOT w Koninie skupiającej członków stowarzyszeń z różnych branż jest pełnienie roli centrum wiedzy technicznej oraz wiodąca funkcja w zakresie innowacji i rozwoju nowych technologii — jest to fragment Uchwały Programowej **VIII Konferencji Sprawozdawczo-Wyborczej FSNT NOT w Koninie**, która odbyła się 1 grudnia 2000 r. Wybrano nowe władze. Prezesem Rady FSNT NOT został Kolega Jerzy Wojciechowski (SITG), wiceprezesem Kolega Marek Tymoszyk (SEP), członkami Zarządu zostali: Zbigniew Bajcar (SITG), Marek Kubiak (SITP), Mieczysław Sobczak (SIMP). Przewodniczącym Komisji Rewizyjnej został Jan Zboralski (SEP), a funkcję Dyrektora Biura powierzono Koleżance Barbarze Skowrońskiej (SITPH). Widzimy potrzebę aktywnego włączenia się w proces integracji z Unią Europejską, wprowadzania nowych rozwiązań technicznych i organizacyjnych, to stwierdzenie stało się kierunkowym przesłaniem Konferencji.

Inżynier w Unii Europejskiej

Od 2000 roku rozwinęła się ścisła współpraca naszej Rady FSNT NOT z **Regionalnym Centrum Informacji Europejskiej** utworzonym przy Agencji Rozwoju Regionalnego S.A. w Koninie. Współpraca polega między innymi na organizowaniu spotkań z członkami naszych stowarzyszeń, na których przedstawiane są informacje o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, jak również dostosowaniu polskich norm i przepisów do wymogów UE. W 2001 roku Rada Krajowa powołała **Komitet Naukowo-Techniczny FSNT NOT ds. Integracji Europejskiej** działający zgodnie ze Statutem FSNT NOT. Jest to międzystowarzyszeniowy organ opiniotawczo-doradczy Federacji dla rozwiązywania interdyscyplinarnych problemów naukowo-technicznych. Komitet

współpracuje z właściwymi problemowo SNT, z organami państwowymi, administracją rządową i samorządową, instytucjami naukowymi, gospodarczymi oraz organizacjami społecznymi. W skład Komitetu wchodzi 27 członków powołanych przez Zarząd Główny FSNT NOT. Jednym z nich jest Prezes Rady FSNT NOT w Koninie Jerzy Wojciechowski kierujący Regionalnym Centrum Informacji Europejskiej. Dotychczas ustalone kierunki działania Komitetu N-T FSNT NOT ds. Integracji Europejskiej to: objęcie patronatu nad wszystkimi inicjatywami regionalnymi dotyczącymi UE, utrzymywanie współpracy z podmiotami gospodarczymi w zakresie integracji europejskiej, organizacja konferencji i seminariów.

W 1951 roku powstała Europejska Federacja Narodowych Stowarzyszeń Inżynierskich **FEANI** posiadająca aktualnie siedzibę w Brukseli i zrzeszająca stowarzyszenia inżynierów z 27 krajów Europy. Polskim Członkiem Narodowym od września 1992 roku jest Federacja Stowarzyszeń Naukowo-Technicznych NOT, jako jedyna organizacja inżynierska w kraju. FEANI posiada status konsultatywny UNESCO, UNIDO i Rady Europy oraz ściśle współpracuje z Komisją Europejską w sprawach dotyczących zawodu inżyniera oraz uznawania dyplomów dla celów akademickich i zawodowych. Członkostwo FSNT NOT w FEANI stanowi dowód uznania dla Federacji i jej pozycji zarówno w kraju, jak i w europejskim środowisku inżynierskim, stwarza polskim inżynierom możliwość ubiegania się o tytuł **Inżyniera Europejskiego**, umożliwia polskim uczelniom technicznym uznanie na równi z uczelniami zachodnioeuropejskimi, dowodem czego jest ich włączenie do **Indeksu FEANI**. Według danych na koniec października 2000 ogółem tytuł EUR ING posiada ponad 25595 inżynierów w tym 143 Polaków. Zadaniem statutowym Rady FSNT NOT jest prowadzenie promocji i wspieranie działań zmierzających do uzyskania tytułu Inżyniera Europejskiego.

Nasi seniorzy

W roku 2003 swoje XX-lecie obchodziła Komisja Seniorów. Wycieczki techniczne i krajoznawcze, ciekawe prelekcje i odczyty, uczestniczenie w imprezach kulturalnych oraz regularne spotkania koleżeńskie to tylko niektóre z form działalności Komisji. Wspomnienia wspólnych przeżyć, radości i smutków znaleźć można w Kronice Seniorów.

Opracowali:

Barbara Skowrońska, Elżbieta Streker-Dembińska, Andrzej Dusza
Zygmunt Kowalczykiewicz, Halina Terebińska
oraz pełnomocnicy stowarzyszeń naukowo-technicznych

o 2007 - 30 LECIE RADY FSNT NOT W KONINIE

W galerii znajdziecie Państwo filmy z 30 RFSNT NOT w Koninie